Plângerile lui Ieremia - J. N. Darby

Introducere - Plângerile lui Ieremia

Plângerile lui Ieremia, o emoţionantă expresie a interesului lui Dumnezeu faţă de necazul poporului său din cauza păcatului lor, nu cer prea multe remarci pentru a putea înţelege sensul cărţii. Sunt totuşi necesare câteva reflecţii pentru a arăta adevăratul caracter al cărţii şi relaţia ei cu ceea ce ne este revelat în alte pasaje privind căile lui Dumnezeu. Primul lucru demn de remarcat, la care am făcut deja aluzie, este faptul că necazul poporului nu este trecut cu vederea de Dumnezeu. Neliniştile lor Îl tulbură şi pe El, Duhul Lui ia cunoştinţă, şi, lucrând în inimile celor de a căror gură se foloseşte, El exprimă sentimentele de durere pe care le-a produs. Aşa a plâns Hristos împietrirea Ierusalimului şi i-a invitat pe locuitorii Ierusalimului să plângă ca şi El. Şi aici, Duhul Lui nu numai că reia şi descoperă lucruri viitoare ci şi dă formă şi expresie durerii celor care iubesc ceea ce iubeşte Dumnezeu. Nimic nu este mai emoţionant decât sentimentul produs în inimă de convingerea că acela care este în necaz este obiectul afecţiunilor lui Dumnezeu, că Dumnezeu iubeşte pe cel pe care este nevoit să-l lovească şi că el a trebuit să lovească tocmai ceea ce iubeşte. Prezentând necazul Ierusalimului, profetul recunoaşte că acesta era cauzat de păcatul poporului. Dar aceasta nu-i micşorează durerea inimii. Dacă, pe de-o parte, el este uşurat, pe de altă parte este umilit şi se simte nevoit să-şi ascundă faţa. Orgoliul vrăjmaşului şi bucuria lui la vederea necazului preaiubitei lui Dumnezeu sunt o ocazie pentru a cere compasiune faţă de cea necăjită şi judecata asupra vrăjmaşilor ei. În finalul capitolului 1, după ce a mărturisit că păcatul lui Iuda făcuse să vină răul asupra lui şi că Yahve era drept, poporul face apel la Yahve ca să se gândească la necazul lui şi să-i judece pe cei prin răutatea cărora era pedepsit.

În capitolul 1, profetul primeşte misiunea. Cunoscut de Yahve înainte de a se naşte, el este pus de Yahvve să poarte Cuvântul înaintea naţiunilor. Dar, la intrarea în slujbă, Ieremia s-a arătat temător, aşa că Yahve l-a încurajat, asigurându-l că avea să fie cu el. El i-a pus cuvinte în gură şi l-a pus profet al naţiunilor ca să dezrădăcineze şi ca să planteze. I-au fost date două viziuni care rezumau misiunea lui profetică şi anunţau că în curând Ierusalimul avea să fie călcat de popoarele din nord. În aceste împrejurări, Ieremia este în prezenţa unui popor răzvrătit, din partea căruia se poate aştepta la împotrivire. Şi totuşi el avea să le vestească totul, iar Yahve, pentru a-l stimula şi mai bine pe profet, la încurajări adaugă şi o ameninţare în caz de neascultare, şi anume aceea că, dacă ar fi fost să dea înapoi de teama vrăjmaşilor, atunci Yahve însuşi avea să-l facă să se înspăimânte. Dar a adăugat că El va fi cu el dacă Ieremia va împlini misiunea care i-a fost încredinţată. Versetele 6-8 şi 17-18 arată duhul temător aş profetului, pe care Yahve a trebuit să-l întărească

Capitolul 2 cuprinde cea mai emoţionantă chemare adresată poporului de la Ierusalim, drept care nu este nevoie de explicaţii, dar se cere ca inima să-l privească cu toată atenţia şi cu seriozitate. El mărturiseşte în modul cel mai izbitor bunătatea Domnului şi îngrijirile pe care li le-a acordat El. Aici ni se prezintă o comparaţie între starea actuală a poporului şi ceea ce fusese el la început, ca plantat de Yahve, după care ne sunt prezentate căile Lui în dragoste, fără ca să fie menţionată venirea Domnului. Nu este avut în vedere Hristos, nici planurile lui Dumnezeu - aşa cum sunt ele văzute în profetul Isaia -, chiar dacă le vom găsi mai încolo, ci este prezentată responsabilitatea poporului faţă de căile emoţionante ale harului divin, harul ieşind astfel şi mai mult în evidenţă, iar în capitolul următor este vorba despre binecuvântarea finală.

Capitolul al treilea are aceeaşi caracteristică, fiind în fond o continuare a aceluiaşi discurs, cu deosebirea că el prezintă detaliile purtării lui Israel şi a lui Iuda şi proclamă restaurarea lui Israel prin bunătatea suverană a lui Dumnezeu. De remarcat faptul că, înainte de pledoaria cu privire la Israel, Domnul a spus că nu era nimeni care să-L caute sau care să suspine după El, că nici poporul, nici preoţii nu spuneau: “Unde este Yahve”. Pentru că, odată judecata executată asupra lui Israel, Dumnezeu şi-a putut revărsa inima într-o mărturie a harului, ceea ce, în mod necesar, îi acordă un loc şi lui Iuda, înainte de a fi uniţi cei doi. Finalul capitolului vorbeşte în termenii cei mai emoţionanţi despre duhul care, prin har, se va naşte în Israel pentru ca el să fie adus înapoi şi despre modul în care îl va primi Dumnezeu. În versetele 24 şi 25 profetul devine gura care mărturiseşte starea poporului în momentul când vorbea el. Acest capitol conţine revelaţia solemnă că, în ceea ce privea poporul, reforma înfăptuită sub Iosia era doar ipocrizie. Dacă în primul capitol l-am văzut pe Ieremia instituit în funcţia de profet, aceste două capitole alcătuiesc un fel de introducere generală, din care reies căile judecăţii asupra lui Israel şi a lui Iuda şi restaurarea lor în har.

Reluând subiectul din capitolele 2 şi 3, capitolul 4 aplică acel subiect la poporul din acea vreme, declarând că, dacă se vor întoarce, trebuie să se întoarcă la Yahve însuşi şi că formele şi jumătăţile de măsură nu le vor fi deloc de folos. După versetul 4 profetul vesteşte judecata sigură pe care o va aduce Dumnezeu din nord şi care va cădea în mod distrugător asupra Ierusalimului.

Ni se demonstrează că păcatul şi nelegiuirea sunt universale, la ele participând toţi, atât cei săraci cât şi cei bogaţi. Se putea oare ca Yahve să nu-i cerceteze? Totuşi El nu avea să aducă o nimicire totală. Ne este semnalată sursa răului, sau măcar ceea ce întreţinea răul: profeţii care profeţeau minciuni şi preoţii care stăpâneau cu ajutorul lor. Capitolul 6 continuă această mărturie împotriva răului, şi, în acelaşi timp, ne face cunoscută poziţia lui Ieremia în mijlocul tuturor acelor nedreptăţi. Versetele de la 11 la 27 ne anunţă în mod clar judecata. Şi purtarea profeţilor falşi ne este din nou semnalată. Este prezisă în mod clar venirea lui Nebucadneţar în judecată.

Capitolul 7 începe o nouă profeţie, care priveşte în mod special Templu, care, în loc să le fie o asigurare, aşa cum ar fi dorit poporul, nu făcea decât să demonstreze nedreptatea lor. Ei trebuiau să se gândească la Şilo, deoarece casa lui Dumnezeu urma să fie distrusă într-un mod asemănător. Iuda urma să fie lepădat întocmai cum fusese lepădat Efraim, iar Dumnezeu nu voia să audă de mijlocire în favoarea poporului său. El dorea ascultare şi nu jertfe. Un popor care se deda la idolatrie nu făcea altceva decât să întineze casa Lui atunci când mergea la ea.

Dar Israel avea mai puţină inteligenţă decât păsările, care cel puţin cunoşteau vremea potrivită, în timp ce Israel nu cunoştea judecata lui Yahve. De la versetul 18 până la capitolul 9 versetul 2 profetul prezintă durerea lui profundă. De la versetul următor el vesteşte judecata, de care urmau să fie atinse şi naţiunile din vecinătate. În vederea judecăţii, el îndeamnă pe fiecare să nu se glorifice în om, ci în cunoaşterea lui Dumnezeu (v. 23-24).

În capitolul 10, idolii şi deşertăciunile naţiunilor sunt prezentate în contrast cu Yahve. Versetele de la 19 la 25 spun despre necazul profetului care vorbea despre pustiirea Ierusalimului ca şi cum ar fi fost el însuşi cetatea pustiită şi îi cerea lui Dumnezeu cerând ca El să dea pedepse spre corectare şi să nu nimicească. Este bine pentru cititor să remarce faptul că repetiţia dezbaterilor lui Dumnezeu cu Israel (sub diferite forme, dar fără a cere multe explicaţii pentru a putea fi înţelese) este dovada cea mai emoţionantă a bunătăţii lui Dumnezeu, care îşi înmulţeşte chemările adresate poporului pervers şi răzvrătit, începând de dimineaţă, cum spune El Însuşi, ca să-Şi facă vocea auzită.

Câteva lucruri de remarcat cu privire la capitolul 11. Dumnezeu îl tratează în continuare pe Israel pe temeiul responsabilităţii, reamintindu-i invitaţia de a asculta, pe care i-o adresase încă de la ieşirea din Egipt. El urma să aducă asupra poporului răul cu care îl ameninţase. Şi totuşi îl mai numea încă pe Israel preaiubit. Dar, aşa corupt cum era, ce mai putea face Israel în casa Lui? În pofida a tot ceea ce ar fi putut fi ea pentru el, judecata avea să vină. În finalul capitolului, Ieremia se prezintă în poziţia rămăşiţei credincioase care are mărturia lui Dumnezeu. Poziţia lui aminteşte în mod constant de Hristos în Psalmi. În mod evident, Duhul lui Hristos se exprimă frecvent prin gura lui, dar, din câte văd eu, sunt folosiţi termeni care se leagă de împrejurările în care era Ieremia, ceea ce face ca sentimentele lui să nu fie atât de adânci ca acelea ale lui Hristos, chiar dacă intenţia este aceeaşi ca în Psalmi. Din cauza fidelităţii şi mărturiei date, Ieremia a fost ţinta uneltirilor celor răi. Domnul i-a descoperit acele lucruri, şi, potrivit dreptăţii care caracterizează starea rămăşiţei credincioase, Ieremia a cerut răzbunarea lui Dumnezeu, aceea constituind mijlocul de eliberare a rămăşiţei.

El vesteşte judecata acelor oameni răi prin cuvântul lui Yahve. În Psalmul 83 vedem aceleaşi principii şi aceeaşi răutate a vrăjmaşilor lui Dumnezeu, cu diferenţa că vrăjmaşii sunt dintre naţiuni, iar sfera gândurilor este mai vastă: totuşi Israel şi cunoaşterea lui Yahve constituie subiectul rugăciunii de acolo (caomparaţi şi cu cap. 9 şi Psalmul 65). În Ieremia mijlocirea ocupă mai mult spaţiu, pe când psalmul vorbeşte mai mult de judecată (comparaţi şi Psalmul 69.6-7 şi Ier 15.15). Cuvintele din Psalm, venind din însăşi gura lui Hristos, prezintă o cerere pentru alţii şi sunt mult mai impresionante. Apropierea acestor pasaje ne va ajuta să ne însuşim relaţia dintre poziţia lui Ieremia şi cea a rămăşiţei prezentate în Psalm. Putem compara şi Psalmul 73 şi începutul capitolului 12. Acest ultim capitol face parte din aceeaşi profeţie ca şi capitolul anterior. Ieremia pledează înaintea lui Dumnezeu în legătură cu judecăţile Lui, dar face aceasta cu smerenie şi în supunere, drept care Dumnezeu i-a răspuns făcându-l să simtă (în mod penibil de necesar) şi mai mult adâncimea răului în care se cufundase poporul. Dar, sprijinind credinţa profetului prin interesul personal cu care îi dă mărturie, Dumnezeu l-a făcut să înţeleagă că îşi abandonase moştenirea, şi, de aceea, el nu trebuia să se mai mire de felul în care mergeau lucrurile. În acelaşi timp, El Îşi descoperă intenţiile de a binecuvânta pe poporul său şi chiar şi pe naţiunile printre care el urma să fie risipit, numai ca ele să înveţe căile lui Yahve.

Amintind de modul în care Dumnezeu îl legase pe Israel de inima Lui, capitolul 13 anunţă judecata grozavă care avea să lovească poporul, ce urma să fie ca îmbătat, şi, prin ameninţarea cu judecata, poporul este invitat la pocăinţă. Ni se prezintă şi nelegiuirea fără speranţă a poporului şi durerea profundă a profetului la vederea încăpăţânării lor (comparaţi cu Luca 19:41). Acest zel al profetului pentru gloria lui Yahve, împotriva poporului care Îl dezonora, şi această emoţionantă afecţiune pentru ei în calitate de popor al lui Yahve arată peste tot lucrarea Duhului lui Hristos. Comparaţi cu Moise (Exod 32:27-31 şi ce urmează) şi cu Pavel (Romani 9, 10:1; 1. Tesaloniceni 2:15-16), cu deosebirea că, în Noul Testament, sub har, nu este invocată judecata, şi, comparaţi şi cu Hristos însuşi (Matei 23:31-37).

Capitolul 14 relatează despre o foamete care a avut loc în ţară. De asemenea, este anunţată pustiirea Ierusalimului prin foamete şi sabie. Dar trebuie să remarcăm aici emoţionanta mijlocire din versetele 7-10 şi 17-22 şi durerea profundă a Duhului lui Hristos, care se exprimă prin gura profetului, care suferă pentru toate necazurile lor. De remarcat încă un element caracteristic pentru starea poporului, pe care îl semnalează şi apostolul Petru, şi, cu privire la ultimele lui zile, Însuşi Domnul, şi anume acela că aveau profeţi falşi.

Începutul capitolului 15 continuă finalul capitolului 14, dar cuprinde şi o învăţătură remarcabilă şi principii foarte instructive. Yahve declară că şi de ar fi Moise şi Samuel, a căror iubire şi credinţă în mijlocirea pentru Israel au rămas fără egal printre toţi slujitorii lui Dumnezeu pentru popor care stătuseră înaintea Lui până atunci, chiar dacă acei doi conducători preaiubiţi ar fi fost prezenţi, totuşi Dumnezeu nu ar fi putut primi poporul ca fiind plăcut. Cine ar mai fi avut milă de el? Yahve însuşi avea să-i abandoneze. De la versetul 10 vedem adevărata poziţie a rămăşiţei credincioase într-un asemenea caz, care este o învăţătură din cele mai impresionante pentru noi.

Ieremia se plângea de soarta lui în mijlocul unui popor a cărui pedeapsă îi apăsa inima şi a cărui ură se încrâncena împotriva lui fără motiv. În versetele 11-14 vedem că el reprezenta poporul înaintea lui Dumnezeu, dar, în acelaşi timp, rămăşiţa credincioasă este separată de masa celor răi. De la versetul 15 rămăşiţa se prezintă separată, dar poartă durerea pentru calamităţile care lovesc poporul, şi totuşi, în acelaşi timp, cere judecarea celor răi şi împotrivitori faţă de adevăr. Ca răspuns, profetul primeşte indicaţii precise privind umblarea unui credincios aflat într-o asemenea poziţie. Cuvântul mâncat şi digerat în inimă este puterea care determină această umblare (v. 15).

În loc să-l asocieze vrăjmaşilor şi batjocoritorilor poporului, care, văzând starea mizerabilă şi ipocrizia celor care se numeau poporul lui Dumnezeu, găseau un bun prilej să-i batjocorească, Cuvântul avea efectul de a-l face să se depărteze de acea stare a poporului, şi, datorită iubirii faţă de popor, să se izoleze ca şi cum ar fi cauzat el însuşi cauza indignarea lui Dumnezeu, ca şi când el ar fi fost poporul. Cuvântul care descoperea relaţiile lui Dumnezeu şi ale poporului, arătându-i poporului privilegiile şi îndatoririle lui, îl forţau pe profet să judece starea poporului, dar îl şi făceau să simtă toate consecinţele judecăţii lui Yahve - judecată atât de grozavă pentru inima lui - în măsura în care el realiza legătura strânsă de afecţiune şi binecuvântarea care Îl lega pe Dumnezeu de poporul Său în starea lui normală şi cele ce caracterizau acea stare normală. Profetul spune: “M-ai umplut de indignare” (v. 17).

În versetele 19-21, Dumnezeu dă instrucţiuni exacte cu privire la acea situaţie. El i s-a adresat lui Ieremia ca şi cum ar fi fost acel popor pe care îl reprezenta înaintea Lui dar şi, în acelaşi timp, potrivit cu credinţa lui individuală. Întâi i-a spus: “Dacă te vei întoarce, te voi aduce înapoi şi vei sta înaintea Mea”. Această uşă care rămâne deschisă până ce oamenii o închid este întotdeauna în căile lui Dumnezeu, deşi el ştie bine că omul nu vrea să profite de ea.

Oare totul se reduce, cât timp este pronunţat cuvântul “astăzi” (Psalmul 95) şi uşa este deschisă, la a invita poporul răzvrătit să se întoarcă? Nu, cel credincios are şi altceva de făcut: “dacă vei separa ce este de preţ de ce este fără valoare vei fi ca gura Mea”. Iată care este lucrarea deosebită a credinciosului pătruns de cuvânt chiar în mijlocul ruinei adusă de răzvrătirea poporului lui Dumnezeu. Când gândurile inimii lui sunt la reproducerea acestui Cuvânt şi a afecţiunilor lui Dumnezeu care sunt descoperite în el, poate el atunci să respingă în masă tot poporul ca fiind rău? Sigur că nu. Poate atunci el să accepte răzvrătirea lui, pentru care sunt şi mai vinovaţi tocmai pentru că sunt ai lui Dumnezeu? Nici aşa nu se poate. El trebuie să ştie să facă ceea ce face Dumnezeu, şi anume să ţină cont de tot ce este bun, şi, dacă este prea târziu

pentru a păstra totul, să nu condamne niciodată ceea ce este de la Dumnezeu. Ochiul Lui pătrunzător nu pierde niciodată din vedere ceea ce Îi aparţine. Aşa sunt şi afecţiunile profetului.

Dar Dumnezeu este Acela care gândeşte în felul Lui propriu şi lucrează după voia Lui, care se ataşează de ceea ce este de preţ, recunoscând ce este de preţ şi separându-l de ce este de dispreţuit. Nu este tocmai judecata lui Dumnezeu asupra a ce este rău, dar atunci când răul face ca judecata să fie iminentă, energia Duhului şi forţa Cuvântului ne fac să ne ataşăm de bine, să deosebim ce este bun şi să-l separăm de rău, şi, dacă ştim să separăm acestea suntem ca gura lui Dumnezeu. Dumnezeu le va separa în judecată, lovind răul. La cel credincios separarea o face Duhul lui Dumnezeu, care separă ce este de preţ de ceea ce este de dispreţuit.

Mai este încă un al treilea principiu: odată ce, prin înţelegerea spirituală, credinciosul este despărţit de umblarea celor răzvrătiţi, el nu trebuie să gândească nici măcar o clipă să revină alături de ei. “Ei să se întoarcă la tine, dar tu să nu te întorci la ei”. În fine, în această poziţie, credinciosul este, din partea lui Dumnezeu, ca “un zid tare de aramă”. Împotriva lui sunt cei răzvrătiţi care se laudă cu numele de popor al lui Dumnezeu, dar ei nu vor învinge pentru că Domnul este cu el. Eliberarea îi este promisă lui Ieremia.

Dar această promisiune, a cărei aplicaţie imediată este cu privire la profet, cuprinde o învăţătură din cele mai valoroase pentru noi, având în vedere principiul care ne poate îndruma în timpuri asemănătoare: trebuie răbdare, dar drumul este trasat în mod clar. Uşa este întotdeauna deschisă din partea lui Dumnezeu, iar separarea a ceea ce este de preţ de ceea ce este fără valoare ne face ca gura lui Dumnezeu. Trebuie să refuzăm în mod absolut să ne întoarcem la necredincioşi. Acestea sunt principiile pe care Dumnezeu le expune aici. Cuvântul primit în inimă este resursa pentru a face acestea. Dar, chiar urmând aceste principii, credinciosul este departe de a dispreţui poporul decăzut. Dimpotrivă, inima credinciosului ia asupra sa toată durerea pentru situaţia poporului lui Dumnezeu sau pentru ceea ce poartă în mod public numele de popor al lui Dumnezeu.

În capitolul 16, Yahve îl învaţă pe Ieremia să evite orice relaţie de familie cu poporul şi să înceteze să mai mărturisească vreun interes cu privire la ceea ce se petrecea în acel popor. Aceasta deoarece El Însuşi rupsese complet relaţiile cu Israel şi avea să facă să înceteze mărturiile lui în mijlocul poporului şi să arunce poporul afară din ţara lui. Dar, după toate aceste evenimente, prin magnitudinea răului care avea să-l aducă asupra lor, el avea să-i facă să uite cum El i-a eliberat din Egipt în urma eliberării şi mai măreţe din acel rău, pentru că trebuia ca Dumnezeu să arate har şi să-şi asigure poporul, cu toate acestea.

Dar avea să înceapă prin răzbunarea pentru nelegiuirile poporului. În cele din urmă celelalte naţiuni vor veni şi vor recunoaşte că singurul Dumnezeu adevărat este Dumnezeul lui Israel.

În aceste împrejurări, ceea ce este cel mai important este încrederea în Yahve, pentru că acela care nu are această încredere se sprijină pe braţul de carne şi nu va vedea venind binele. În acel timp mânia lui Dumnezeu era aprinsă şi nu avea să se domolească. Cum să te încrezi într-o inimă înşelătoare şi mincinoasă? Yahve cercetează inimile pentru a răsplăti pe fiecare după lucrarea lui. Profetul, în numele poporului, se aruncă în braţele lui Yahve, şi, văzând răutatea adversarilor care se ridicau împotriva mărturiei lui Dumnezeu, el face apel la Dumnezeu. El nu dorise venirea zilei groaznice pe care o vestea şi nici avusese el intenţia de a înceta să se îngrijească, aşa cum se cuvenea, rugându-se pentru binele poporului ca să urmeze această mărturie a lui Dumnezeu. Ieremia i-a cerut lui Dumnezeu ca judecata grozavă cu care urma să fie pedepsit poporul să nu fie o groază pentru el. Dumnezeu era sursa speranţelor lui pentru ziua necazului. Ce imagine pentru starea rămăşiţei în zilele din urmă, dar şi pentru poziţia celui credincios în orice timp în care poporul lui Dumnezeu nu vrea să asculte mărturia lui. Cu toate acestea, în timpul care mai este încă numit “astăzi”, Dumnezeu, în îndelunga lui răbdare, deschide uşa pentru pocăinţa poporului şi a împăratului său, în eventualitatea că ei mai au urechi ca să audă.

Această uşă deschisă pentru pocăinţă este prezentată în mod clar înaintea poporului în această profeţie (v. 1-10), dar poporul, plin de îndrăzneală spre rău, a dispreţuit minunata răbdare a lui Dumnezeu şi s-a lăsat în voia pornirilor lui rele, prin care Satan i-a luat orice speranţă legată de Dumnezeu. Prin profet, Dumnezeu a anunţat judecata Lui, iar mărturia lui provoacă exprimarea unei conştiinţe împietrite în siguranţa şi imuabilitatea privilegiilor şi binecuvântărilor legate de rânduielile pe care Dumnezeu le dăduse poporului său, prin care ei întreţineau relaţiile lor cu El. Ce groaznică imagine a orbirii! Influenţa sistemului ecleziastic este din ce în ce mai mare din momentul împietririi conştiinţei împotriva mărturiei lui Dumnezeu deoarece necredinţa, care de fapt tremură, caută adăpost în presupusa stabilitate a ceea ce a rânduit Dumnezeu prin instituirea de forme apostate care constituie un zid contra mărturiei lui Dumnezeu, pe care ei urmăresc s-o ascundă, atribuind rânduielilor instituite de ei stabilitatea pe care numai Dumnezeu însuşi o poate da. Totuşi conştiinţa vorbeşte şi nu îl poate lăsa pe necredincios să se bucure de speranţa că este în relaţie bună cu Dumnezeu. Când Dumnezeu îşi deschide inima, ei spun că nu mai au ce să spere şi continuă să facă rele, pentru că, oricum, “legea nu va pieri de la preot, nici sfatul de la înţelept”, iar cum falşii profeţi ascultau ce voia poporul, poporul spune: “nici cuvântul fără profet”. Consider că avertismentul din acest capitol este extrem de solemn: nu este cu putinţă să ne imaginăm un tablou mai groaznic al poporului mărturisitor. Profetul a cerut judecata lor vorbind în duhul rămăşiţei călcate în picioare de răutatea adversarilor Domnului.

Capitolele 19 şi 20 ne prezintă judecata Ierusalimului în termeni care nu cer multe explicaţii. Ultimul din aceste capitole ne oferă un exemplu de opoziţie din partea preoţilor şi ne arată ceva din ce a avut de suferit Ieremia, fără însă ca aceste suferinţe să-l împiedice să-l denunţe chiar pe preot şi să repete ceea ce spusese cu privire la Ierusalim. Ne este prezentat şi efectul acestor suferinţe asupra inimii profetului: el fusese ca şi forţat de Yahve să dea acele mărturii şi nu avea acel duh care să se bucure în suferinţe prin puterea Duhului Sfânt - fapt care este valabil şi pentru rămăşiţa credincioasă. Ieremia era continuu subiect de batjocoră. Îl păndeau ca să găsească ceva să-i reproşeze, până într-atât încât el ar fi vrut să tacă, dar cuvântul lui Yahve era ca un foc în oasele lui. Toate acestea, adică profunda nelegiuire a oamenilor, sunt, vai! atât uşor de înţeles: oameni care poartă numele de popor al lui Dumnezeu, în aşa fel încât o inimă slabă dă înapoi în faţa unor asemenea nelegiuiri, dar, în aceste situaţii, cuvântul în sine este prea puternic pentru ca să poată fi ţinut în lăuntru. Cu toată această temere, ele era conştient că Yahve era cu el, aşa că Ieremia cerea răzbunare, aceasta fiind eliberarea şi chiar singurul mijloc de eliberare pentru cei care poartă mărturia lui Hristos într-o asemenea poziţie. Această eliberare este cântată în versetul 13, dar în versetele 14-18 vedem până unde poate împinge necazul personal un suflet pus la o asemenea încercare.

Acelaşi lucru se vede la Iov, care oferă o imagine a aceleiaşi stări, adică a unui suflet pus la-ncercare de toate răutăţile lui Satan, fără să aibă deplina cunoştinţă a harului însoţită de sentimentul nimicniciei sale şi uitând de sine. Aceasta va fi exact situaţia rămăşiţei credincioase în zilele din urmă. Hristos este modelul de comportament perfect în încercare, pentru că El a fost încercat în totul şi a simţit deplin realitatea

încercărilor când a trebuit să sufere pentru alţii ca să pună bazele harului pentru ei.

La întrebarea lui Zedechia, care dorea să ştie dacă Domnul avea să intervină în favoarea poporului împotriva lui Nebucadneţar, Duhul lui Dumnezeu a reunit mărturiile date cu privire la toţi membrii familiei lui David care, ca să spunem aşa, au condus ruinarea Ierusalimului: Ioahaz (Ieremia 22:10-12), Ioiachim (Ieremia 22:13-19) şi Ieconia (Ieremia 22:20-30). Judecata asupra lui Zedechia a fost pronunţată în capitolul 21, şi, după ce a fost anunţată, după cum am văzut atunci, că uşa speranţei era încă deschisă şi pocăinţa şi binecuvântarea pentru o umblare după voia lui Dumnezeu (v. Ieremia 21:12, 22:2-5), judecata este pronunţată din nou împreună cu sentinţele declarate din partea lui Dumnezeu asupra diverşilor împăraţi. În fine (cap. 23), expresia indignării lui Yahve împotriva acestor păstori răi face loc declaraţiei că El va ridica un păstor după inima Lui, şi anume pe adevăratul fiu al lui David, pe Mesia. Indignarea îndreptăţită şi judecata lui Dumnezeu sunt exprimate în termenii cei mai duri.

Două lucruri ne atrag atenţia în capitolul 24. În primul rând supunerea faţă de judecată atunci când Dumnezeu este cel care o execută este dovada înţelegerii Cuvântului său şi a adevăratei spiritualităţi. Necredinţa se bazează nu pe stabilitatea promisiunilor ci pe pretextul promisiunilor, pe stabilitatea rânduielilor oamenilor care se bucură de ele. Cei care se supun judecăţii lui Dumnezeu asupra infidelităţii omului - o judecată care se potriveşte cu bucuria de promisiuni şi care lucrează eliminând rânduielile a căror stabilitate nu este garantată de Dumnezeu, dar în raport cu care omul s-ar fi bucurat de promisiuni dacă ar fi fost credincios - aceia se vor bucura de efectul deplin al promisiunilor faţă de care Dumnezeu nu se poate să nu fie credincios. Al doilea lucru de remarcat este că, atunci când Dumnezeu doreşte să încurajeze credinţa celor care se supun judecăţii, ajungând prin supunere la această convingere sfântă că omul merită să fie judecat, nu se limitează la nimic mai puţin decât împlinirea completă a promisiunilor, împlinire care depinde de fidelitatea Lui, indiferent cât de fidel se arată omul, pentru că omul nu se poate bucura de împlinirea promisiunilor altfel decât printr-o lucrare a lui Dumnezeu în el, care îl pune pe om într-o stare potrivită pentru ca să fie împlinite promisiunile (v. 6-7). Poziţia poporului în momentul profeţiilor lui Ieremia furnizează o ocazie evidentă pentru dezvoltarea acestor două principii, pentru că poporul şi familia lui David nu au fost deloc credincioşi faţă de Dumnezeu. Este trist şi umilitor când trebuie să recunoaştem că vrăjmaşii lui Dumnezeu au dreptate. Un singur lucru ne consolează: faptul că Dumnezeu are dreptate (Ezec. 14:22-23) şi că nu se poate ca El să nu reuşească să-şi împlinească promisiunile.

Capitolul 25 încheie, ca să spunem aşa, această parte a profeţiei, făcând un rezumat general al judecăţii lui Dumnezeu pe pământul pe care îl da în mâinile lui Nebucadneţar. Aplicaţia imediată la evenimentele deja împlinite nu prezintă mari dificultăţi, dar sunt dificultăţi dacă încercăm să facem aluzie la zilele din urmă. În primul rând Israel, care a avut întotdeauna uşa deschisă, este judecat. Capitolul începe vestind judecata lui Dumnezeu asupra Ierusalimului pentru că refuzase să asculte chemarea la pocăinţă care îi fusese adresată timp de douăzecişitrei de ani. Aici remarcăm împietrirea inimii poporului care se încăpăţâna în rău şi refuza să-şi plece gâtul înaintea mărturiei lui Dumnezeu în pofida strădaniei lui Dumnezeu - dacă putem spune aşa - de a-i avertiza. În fine, aşa vorbeşte Dumnezeu: “Yahve i-a trimis la voi pe toţi slujitorii Săi, profeţii, sculându-i de dimineaţă şi trimiţându-i, dar voi n-aţi ascultat” (Ieremia 25:4, v şi 2. Cron 36:15).

Şi Yahve propusese dintotdeauna poporului o binecuvântare deplină şi îmbelşugată dacă s-ar fi pocăit, dar poporul nu a vrut să se pocăiască. Yahve a anunţat că avea să aducă toate popoarele din nord sub conducerea lui Nebucadneţar împotriva Ierusalimului şi împotriva naţiunilor din vecinătate pentru ca aceştia din urmă să bea cupa judecăţii pe care El le-o pregătise. Ierusalimul urma să-i slujească împăratului Babilonului timp de şaptezeci de ani, după care însuşi împăratul Babilonului avea să fie judecat şi pedepsit, după cum profeţise Ieremia împotriva tuturor acelor naţiuni, pentru că judecata care trebuia să înceapă la Ierusalim avea să fie o judecată universală. Ceea ce trebuia să se întâmple imediat era judecata naţiunilor din vecinătatea Palestinei şi apoi urma judecata Babilonului, care a fost instrumentul pentru judecata anterioară. Faptul că cetatea chemată cu numele lui Yahve a trebuit să fie pustiită implica judecata tuturor naţiunilor, drept care, în acţiunea simbolică a profeţiei, toate naţiunile care erau în relaţie cu Israel, toate cele cunoscute în acea vreme, au fost forţate să bea acea cupă. Dar profeţia foloseşte termeni care se extind la toate naţiunile de pe pământ. Aplicaţia versetului 26 nu merge dincolo de ceea ce s-a întâmplat prin intermediul lui Nebucadneţar, împăratul Şeşacului, care trebuia să bea şi el cupa după ceilalţi. Capitolul cuprinde principiul judecăţii universale. În versetele 29-38 este expus răul universal. Singura întrebare care poate fi pusă este aceea dacă în această distrugere ulterioară a tuturor împărăţiilor pământului expresia “împăratul Şeşacului” se aplică unei naţiuni care stăpâneşte acelaşi teritoriu sau este exclusiv cu privire la Nebucadneţar. Mă-ndoiesc că s-ar aplica la altcineva decât la împăratul Nebucadneţar. Tabloul judecăţii generale încheie prima parte a acestei profeţii, iar ceea ce urmează ne prezintă detalii cu privire la cazuri particulare.

Plângerile lui Ieremia, o emoţionantă expresie a interesului lui Dumnezeu faţă de necazul poporului său din cauza păcatului lor, nu cer prea multe remarci pentru a putea înţelege sensul cărţii. Sunt totuşi necesare câteva reflecţii pentru a arăta adevăratul caracter al cărţii şi relaţia ei cu ceea ce ne este revelat în alte pasaje privind căile lui Dumnezeu. Primul lucru demn de remarcat, la care am făcut deja aluzie, este faptul că necazul poporului nu este trecut cu vederea de Dumnezeu. Neliniştile lor Îl tulbură şi pe El, Duhul Lui ia cunoştinţă, şi, lucrând în inimile celor de a căror gură se foloseşte, El exprimă sentimentele de durere pe care le-a produs. Aşa a plâns Hristos împietrirea Ierusalimului şi i-a invitat pe locuitorii Ierusalimului să plângă ca şi El. Şi aici, Duhul Lui nu numai că reia şi descoperă lucruri viitoare ci şi dă formă şi expresie durerii celor care iubesc ceea ce iubeşte Dumnezeu. Nimic nu este mai emoţionant decât sentimentul produs în inimă de convingerea că acela care este în necaz este obiectul afecţiunilor lui Dumnezeu, că Dumnezeu iubeşte pe cel pe care este nevoit să-l lovească şi că el a trebuit să lovească tocmai ceea ce iubeşte. Prezentând necazul Ierusalimului, profetul recunoaşte că acesta era cauzat de păcatul poporului. Dar aceasta nu-i micşorează durerea inimii. Dacă, pe de-o parte, el este uşurat, pe de altă parte este umilit şi se simte nevoit să-şi ascundă faţa. Orgoliul vrăjmaşului şi bucuria lui la vederea necazului preaiubitei lui Dumnezeu sunt o ocazie pentru a cere compasiune faţă de cea necăjită şi judecata asupra vrăjmaşilor ei. În finalul capitolului 1, după ce a mărturisit că păcatul lui Iuda făcuse să vină răul asupra lui şi că Yahve era drept, poporul face apel la Yahve ca să se gândească la necazul lui şi să-i judece pe cei prin răutatea cărora era pedepsit.

Capitolul al doilea este un apel solemn şi foarte emoţionant. Pustiirea Ierusalimului este văzută ca fiind lucrarea lui Yahve faţă de ceea ce era al Lui şi nu ca fiind lucrarea vrăjmaşului. Yahve nu numai că doborâse împărăţia şi conducătorii ei şi se purtase ca şi cum ar fi fost un vrăjmaş al Ierusalimului şi a tot ce era bun în cetate, ci el lepădase chiar şi altarul Lui şi sanctuarul Lui. El nu mai respecta ceea ce înfiinţase El însuşi. Trebuie totuşi să ne amintim că era timpul vechiului legământ când relaţiile lui Yahve cu poporul său (cu toată îndelunga răbdare a lui Dumnezeu) depindeau de fidelitatea poporului în ascultarea de Yahve. Dar această consideraţie ne face să apelăm la Dumnezeu Însuşi. Oricum, rămâne un fapt solemn că Yahve a fost nevoit să respingă ceea ce recunoaşte ca fiind al său. Aceasta are loc atunci când Numele Lui este folosit ca mijloc pentru a da mărturie falsă despre ceea ce este El (v. 6, 7). Şi aceasta face să reiasă un principiu foarte important, care

este cuprins în slujba lui Ieremia, şi anume acela că nu numai înlocuirea cu împărăţia Babilonului - un imperiu dintre naţiuni - a Ierusalimului şi guvernării lui Dumnezeului în Israel ci şi înlăturarea acestuia din urmă, care, în sine, constituia fundamentul relaţiilor lui Dumnezeu cu omul - unde acestea existau -, ci ca fiind ceva care nu putea rămâne dacă Dumnezeu îl punea la încercare.

În capitolul 3 găsim expresia sentimentelor credinţei aflate în necaz, a Duhului lui Hristos în rămăşiţa credincioasă, cu ocazia judecăţii asupra Ierusalimului, locul unde locuise Dumnezeu. Mai înainte, profetul, sau Duhul lui Hristos în profet, a vorbit în numele Ierusalimului deplângând nenorocirea lui şi recunoscându-şi păcatul, chemându-L pe Yahve împotriva vrăjmaşilor lui, istorisind ceea ce făcuse Yahve respingând sanctuarul său, şi, din capitolul 2, exprimând marele lui necaz la vederea răului. Dar, în capitolul 3, el se aşează în mijlocul răului pentru a exprima gândurile Duhului lui Hristos, sigur că nu în modul absolut potrivit cu perfecţiunea lui Hristos Însuşi, dar ca lucrând în inima profetului, astfel încât aceasta are loc în Ieremia în general, exprimând necazul lui personal produs prin Duhul, dar îmbrăcând sentimente care încercau inima profetului pentru a da la iveală ceea ce se petrecea în sufletul celui credincios în Israel, realitatea sentimentelor celor mai înalte în acea zi de nelinişte şi necaz, în care, vai! nici dinspre popor nu erau mai multe speranţe ca dinspre vrăjmaşii care-l atacau. Ba aceste necazuri erau mai curând din cauza că poporul nu asculta vocea lui Yahve decât din cauza vrăjmaşilor, pe care El îi ridicase de fapt spre judecată. Oare ce nu a suferit Hristos? Toate sentimentele pe care le produce Duhul Lui prin slăbiciunea omului le-a simţit deplin El Însuşi, cu diferenţa că El a fost perfect în toate lucrurile în care a fost încercată prin necazuri inima Lui.

În capitolul 3 deci, prin Duhul lui Hristos, profetul exprimă în propria lui persoană toate cele care îl încercau ca având parte de necazul lui Israel şi, în acelaşi timp, ca fiind ţinta vrăjmăşiei, poziţie remarcabilă şi asemănătoare celei a lui Hristos. Ce suferinţă se poate asemăna cu cea a celui care împărtăşeşte suferinţele poporului lui Dumnezeu fără a putea să înlăture răul deoarece poporul refuză să asculte mesajul lui Dumnezeu? Decât a celui care poartă în inima lui acest necaz având sentimentul că dacă poporul ar asculta atunci mânia lui Dumnezeu s-ar abate de la ei? Era însăşi plângerea lui Hristos: “Dacă ai fi cunoscut tu...”. În fond, Ieremia are aceleaşi sentimente, dar el apare ca fiind din popor şi având parte personal de consecinţele răului, văzându-se pe sine sub consecinţele comportamentului poporului pentru că mărturia lui a fost respinsă. Aceasta putem spune despre Domnul la sfârşitul vieţii Sale, pe cruce. Dar vedem că, la profet, acest sentiment, cum a fost întrucâtva şi în cazul lui Iov, îmbracă forma rugăciunii personale în care se plânge de propria lui suferinţă. Ieremia suferea pentru mărturie şi din cauza respingerii mărturiei. Primele 19 versete din capitolul 3 cuprind expresia acestei stări. Acest tot constituie duhul rămăşiţei, cu excepţia sentimentului de care voi vorbi, care este exprimat bine în Psalmi. În toate acestea, dacă mergem până la cruce, intră Hristos *.

Profetul se exprimă ca acela care purta în inima lui durerea profundă pentru ceea ce Yahve a făcut Ierusalimul să sufere, dar o simţea ca unul care Îl cunoştea pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul său, astfel încât a putut simţi ce înseamnă a fi obiectul mâniei Lui. El a suferit împreună cu Ierusalimul şi pentru Ierusalim. Dar realitatea acestei relaţii cu Yahve, face în acelaşi timp suferinţele lui Ieremia şi mai profunde (v. 22). El începe recunoscând că, în fond, este mai bine să ai a face cu Yahve, deşi din altă parte era mai dureros afectat. El arată că este bine să fii în necaz şi să stai înaintea Celui care loveşte pentru că Yahve nu respinge pentru totdeauna, că Lui nu I se bucură inima să aducă necazuri, dar este nevoit să facă aceasta. De ce să te plângi de pedeapsa pentru păcat? Mai bine să te întorci către Yahve însuşi**. El l-a încurajat pe Israel să se convertească, şi, amintind în lângeri de necazul poporului său, credinţa lui este exersată până la intervenţia lui Yahve. Este bine să fie resimţită o asemenea afecţiune şi este rău atunci când aceasta scade încrederea în Yahve Însuşi.

Profetul a prezintat necazul Ierusalimului, şi, amintindu-şi de modul în care el însuşi a fost ajutat, el a contat destul de mult pe bunătatea pe care a putut-o proba pentru ca să aibă siguranţa că Dumnezeu va arăta aceeaşi bunătate faţă de popor. Dar, când este vorba de cei mândri şi neruşinaţi, care resping adevărul, a căror vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu se descoperă în împotrivirea faţă de Cuvântul Său, el cere ca Dumnezeu să facă să cadă asupra lor judecata***. Cu inima profund tulburată de sentimentul că răul venea de la Yahve, el este totuşi uşurat căpătând o siguranţă şi poate reveni la necazul în sine pentru a măsura dimensiunile lui, pe care tulburarea inimii îl împiedicase să le vadă până când a ajuns să înţeleagă sursa necazului. Acum el este capabil să se oprească asupra detaliilor şi face aceasta cu mai mult calm pentru că inima lui este cu Dumnezeu. Sentimentul de tulburare şi necaz resimţit la gândul judecăţii lui Dumnezeu care vine asupra a ceea ce iubeşte el nu este păcat, deşi, în cazul lui Ieremia, inima lui cade uneori.

Se cuvine să fie tulburat şi încurcat de ruptură, poate nu de ruperea relaţiei, ci de pierderea a ceea ce Dumnezeu a susţinut faţă de obiectul favorii sale, care poartă numele Lui şi dă mărturie pentru El. Hristos a simţit personal acestea, dar pentru El necazul a mers mult mai departe. “Acum sufletul meu este tulburat. Şi ce voi spune? «Tată, salvează-mă din ceasul acesta»?”. Însă Hristos este perfect, şi, dacă simte din plin un mare necaz şi vede că obiectul afecţiunii lui Dumnezeu devine obiectul judecăţii Sale, trăind un sentiment de durere cu care nimic altceva nu se poate compara, văzând perfecţiunea căilor lui Dumnezeu, El a putut spune: “Dar pentru aceasta am venit la ceasul acesta. Tată, glorifică numele Tău!” (Ioan 12:27). El însuşi era, în mod necesar, obiectul afecţiunii lui Dumnezeu, şi, în consecinţă, dacă judecata era executată pentru a-L glorifica pe Dumnezeu, El era supus unei judecăţi perfecte, adică era abandonat complet de Dumnezeu. Ceea ce este groaznic în această schimbare de relaţie între Hristos şi Dumnezeu este faptul că schimbarea era absolută şi perfectă în cazul Lui, pe măsura perfecţiunii relaţiei dintre ei: El a fost abandonat de Dumnezeu în loc să se bucure de favoarea infinită cu care era familiarizat.

În cazul Ierusalimului este ceva oarecum asemănător: Ieremia, prin Duhul lui Hristos, simţea cât de preţioasă era relaţia cetăţii cu Acela care făcuse să se odihnească Numele Lui asupra ei, intra în această relaţie ca făcând parte din ea şi suferea împreună cu ceea ce era sub judecata lui Dumnezeu. Numai că, deşi era mişcat de Duhul lui Hristos, el trebuia să caute echilibru în gândurile lui, trebuia să-L caute pe Yahve pentru a fi introdus în necazul poporului Lui, şi aceasta prin toate necazurile lui personale şi cu toate mişcările sincere dar omeneşti ale inimii lui copleşite de ceea ce se întâmpla. El se leagă de Ierusalim bazându-se pe poziţia cetăţii înaintea lui Dumnezeu, dar nu face aceasta în exclusivitate şi în mod absolut pentru Dumnezeu, ca Dumnezeu Însuşi, aşa cum a făcut scumpul nostru Mântuitor. Între inima lui şi Dumnezeu mai exista ceva, un obiect pe care şi Dumnezeu îl iubea, dar pe care Ieremia nu-l iubea în Dumnezeu la modul absolut, cu acea afecţiune a lui Dumnezeu. De aceea necazul trebuia să lovească acel obiect, el fiind în Ierusalim şi din Ierusalim - să atingă inima lui chiar în acel loc pentru ca Dumnezeu să-l poată atrage şi face capabil să vadă totul din punctul de vedere al lui Yahve. Dar Hristos Însuşi era în mod absolut pentru gloria lui Dumnezeu şi pentru mântuirea altora.

El trebuia să fie cel judecat înaintea lui Dumnezeu, lucru de care, chiar şi ca om, era infinit de îndepărtat. Întotdeauna perfect, El a învăţat dimensiunea absolută a faptului de a fi pus astfel înaintea lui Dumnezeu şi L-a glorificat perfect pe Dumnezeu. Dar nimeni nu poate pătrunde aceasta, chiar dacă ştim că despre realitatea acestui fapt. La Ieremia era fondul sentimentelor lui Dumnezeu şi el L-a găsit pe Yahve întâi fiind necaz, dar apoi L-a găsit chiar şi în necazul în sine şi s-a abandonat nu necazului, ci puterii lui Dumnezeu în situaţia de necaz. Hristos a

putut spune: “De câte ori am vrut să-i strâng pe toţi copiii tăi!” era afecţiunea lui Dumnezeu. Ieremia a recunoscut păcatul, cum şi trebuia să-l recunoască fiind el însuşi în acel loc, chiar dacă aducea mărturie pentru Dumnezeu. Dar acest gând schimbă caracterul sentimentului (Plângeri 2:19-20).

Hristos nu căuta nimic ca resursă, ca şi cum ar fi putut găsi ceva în starea poporului ca să-l consoleze şi să-i descopere inima lui, ci suferinţa Lui era îi proprie numai Lui şi mault mai adâncă (pentru că nimeni nu putea să-I fie părtaş la aceasta), dar perfectă, fiind simţită numai de El singur, ca în Ioan 12 când asupra lui trebuie să vină pedeapsa (pentru că această evanghelie lasă laoparte vechea viţă ca fiind respinsă). Isus nu putea să dorească altceva decât venirea ceasului ispitei: El trebuia să se teamă şi să fie tulburat, pentru că pentru aceasta I s-a răspuns. Dar aceasta se întâmplă între Dumnezeu şi El singur; nici un gând neintervenind şi nefiind interpus ca să împiedice prezenţa în mod absolut a lui Dumnezeu. Vai! Dacă ar fi fost posibil să se interpună ceva, totul era pierdut. Nu, a fost supunerea absolută a omului perfect, care a urmărit numai ca numele lui Dumnezeu să fie glorificat, după cum Dumnezeu Însuşi este perfect, ca, cu orice preţ, să lucreze nu ca Dumnezeu, care trebuie în mod necesar să-Şi menţină gloria, ci supunându-se în totul, sacrificându-Se pentru ca Dumnezeu să-Şi glorifice numele. Iată de ce el a fost glorificat în mod suveran ca om - glorioasă taină în care gloria lui Dumnezeu va străluci în vecii vecilor.

După ce L-a găsit pe Yahve în necazul lui, Ieremia cântăreşte în linişte semnificaţia necazului. Dar aceasta este o uşurare, pentru că, la urma urmei, Yahve nu se schimbă şi rămâne acelaşi pentru inimă: acesta este subiectul capitolului 4. Profetul revede totul în duhul lui, privind ce era Ierusalimul sub binecuvântare şi ce a ajuns sub mânia Lui. Pentru el nu mai este vorba de împrejurările copleşitoare din prezent, ci şi de ce sunt lucrurile înaintea lui Dumnezeu. Îşi aminteşte de nazirei, de ceea ce fusese Ierusalimul înaintea ochilor vrăjmaşilor lui, fiind cetatea Marelui Împărat, a Unsului lui Yahve, la umbra căruia putea trăi poporul (după cum am văzut deja) chiar dacă cei dintre naţiuni aveau împărăţia. Ierusalimul ajunsese să fie prins în groapă ca prada vânătorului. Dar duhul necăjit al slujitorului lui Dumnezeu, purtând povara poporului său, apreciază, de astă dată, nu numai nenorocirea care-l copleşeşte ci şi poziţia vrăjmaşilor Ierusalimului şi a cetăţii preaiubite. Cel care ar fi cutreierat străzile Ierusalimului pentru a căuta un om drept ar fi văzut că vrăjmaşii au vărsat sângele celor drepţi în mijlocul cetăţii (v. 13 şi cap. 5.1). Cupa mâniei lui Yahve avea să-i fie dată Edomului, care s-a bucurat de ruina cetăţii lui Yahve. Cât despre Sion, fără-ndoială, el a trebuit să bea cupa până la fund, dar dacă a trebuit s-o bea, ea nu o va mai bea din nou. Pedeapsa nelegiuirii lui s-a împlinit şi el nu va mai fi captiv. Totul s-a terminat pentru el; a băut cupa pe care a recunoscut că meritat-o (v. Plângeri 4:11; 1:18,20). Dar păcatul orgoliosului Edom va fi dat pe faţă şi Dumnezeu va cerceta nelegiuirea lui.

Acum profetul îi poate prezenta lui Dumnezeu tot necazul poporului ca obiect al compasiunii şi îndurării, pentru că este încă un pas pe calea exerciţiilor de inimă profunde. El este în pace cu Dumnezeu, este înaintea Lui şi nu mai este o inimă care dezbate în lăuntrul ei propria ei nenorocire. Totul este recunoscut înaintea lui Dumnezeu, care este fidel poporului Său, astfel încât inima poate atrage atenţia lui Dumnezeu asupra necazului poporului său, pentru ca, după marile Lui îndurări, el să-şi amintească de suferinţele lui, pentru că Yahve nu se schimbă (Plângeri 5:19-21). Sentimentul de întristare rămâne neschimbat, dar este introdus Dumnezeu, şi, cum totul a fost amintit şi judecat înaintea Lui, cum tot ce s-a întâmplat în inimă s-a limpezit, sufletul rămâne în relaţiile potrivite şi eterne care există între Dumnezeu şi poporul lui preaiubit, se înconjoară cu relaţiile secrete cu Dumnezeul lui şi beneficiază de bunătatea Lui fiind în aceste relaţii. În necazul poporului preaiubit găseşte ocazia de a atrage spre el privirile lui Dumnezeu. Aceasta este adevărata poziţie a credinţei, la care se ajunge în urma exerciţiilor înaintea lui Dumnezeu la vederea necazului poporului Său, necaz cu atât mai mare cu cât este cauzat de păcat.

Această carte a plângerilor este remarcabilă pentru că în ea vedem expresia gândurilor Duhului lui Dumnezeu, adică a acelor gânduri produse în oamenii care sunt sub influenţa Lui, vasele mărturiei atunci când Dumnezeu a lăsat laoparte ceea ce stabilise în lume ca fiind al său. Nimic nu este asemenea în cercul revelaţiilor şi afecţiunilor lui Dumnezeu. Cum ar fi putut El trata obiectul afecţiunilor Lui, după cum spune El Însuşi, ca Adma şi Ţeboim! Hristos a trecut deplin prin această părăsire, suferind aceasta în perfecţiunea Lui împreună cu Dumnezeu. El a lucrat faţă de Ierusalim şi l-a plâns. Dar aici se găseşte omul care a pierdut speranţa intervenţiei lui Dumnezeu în favoarea poporului său: Dumnezeu nu trebuia să-l cruţe. Cum ar fi putut fi suportat acest gând de omul care era din acel popor, care îl iubea, care înţelegea că Dumnezeu îl iubea şi El şi că poporul era obiectul afecţiunii Lui? Cum să suporte gândul că Dumnezeu respinsese poporul? Fără îndoială, Dumnezeu avea să-i restabilească. Dar, acolo unde-i aşezase Dumnezeu, orice speranţă era pierdută pentru totdeauna. Alături de Domnul, ea nu se pierde niciodată. Pentru aceasta sunt toate aceste exerciţii de inimă, ca inima să înţeleagă deplin gândurile şi afecţiunile lui Dumnezeu Însuşi. În rest, aceasta este întotdeauna valabil.

Acest tablou al încercărilor ne este dat aici prin Duhul. Câtă bunătate! Să putem vedea Duhul lui Dumnezeu intrând în toate aceste detalii, nu numai ale căilor lui Dumnezeu, ci şi a ceea ce se întâmplă într-o inimă în care judecata lui Dumnezeu este simţită prin har până ce totul să fie pus în ordine în prezenţa lui Dumnezeu Însuşi. Inspiraţia ne prezintă nu numai gândurile perfecte ale lui Dumnezeu şi pe Hristos, omul perfect după voia lui Dumnezeu, ci şi toate exerciţiile produse în bietele noastre inimi atunci când Duhul perfect este este în acţiune, ca şi aceste gânduri, care, cât ar fi ele de amestecate, se raportează la Dumnezeu sau sunt produse de El, care se interesează de noi. El nu dispreţuieşte suspinele noastre, deşi în ele este amestecată multă imperfecţiune şi ceea ce vine din propria noastră inimă. Aceasta vedem aici, în cartea plângeri, ca şi în alte locuri, şi mai mult în Noul Testament, deşi în alt mod.

clickbible.org